

کھیتی باڑی

မင်္ဂလာလှည်း

(၁)

အဲသည် နေ့က ကိုချစ်တိုး မနက် အစောကြီး နိုးနေတယ်။ ခါတိုင်း မနက် ရှစ်နာရီ မနိုးချင်တဲ့ ကိုချစ်တိုး။ ခြောက်နာရီ ထနိုင်အောင် ညဘက်က နာရီ သံပတ် ပေးထားရတာပါ။ ကိုချစ်တိုး မိန်းမကတော့ ခုတလော ကိုချစ်တိုး လုပ်နေတာတွေကို မကြည်သာပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်။ တစ်ဆင့်ခံ လူကြီး လုပ်ချင်တာကို မကြိုက်တာ။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းလည်း ဖြစ်ပြန်၊ စီးပွားသောင်သာ သူချင်းလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ခင်မင်ကြတာတော့ မှန်ပါရဲ့ ။ အခု မိန်းမတောင်းမယ့် မောင်ကြိုင်နဲ့ ကိုချစ်တိုးနဲ့ က ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ မောင်ကြိုင်က သံရည်ကျိုစက်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်သန်းရဲ့ တပည့်။ တစ်ရွာက လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ ကိုကျော်သန်းက သူတပည့် မိန်းမ တောင်းပေးရမယ့် ကိစ္စဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးကိုပါ ခေါ်လို့ လိုက်ပါမယ် ကတိပေးမိရာက ထလိုက်ဖို့ ဖြစ်ရတာကိုး။ ဒါကို ကိုချစ်တိုး မိန်းမ မခိုင်ဝါက မကြည်ဘူး။

"တော့ မလဲ ကိုယ့်အရေး မဟုတ် ကိုယ့်အရာ မဟုတ်။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရမှာ နဲ့ ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကိစ္စနဲ့ တော်မလိုက်လဲ ရတဲ့ ဟာကို တော်က သူများ ရှေ့ ခြေတစ်လှမ်း ရောက်နေတာ"

"ဟ ... မိခိုင်ရ၊ သူ့ကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စပေါ့ဟ။ တောင်းတယ်။ မြန်းတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ လူကြီး အရာထားတာ ဂုဏ်တောင် ရှိသေးတာကော။ ကိုကျော်သန်း ခေါ်တာ မလိုက်လို့ ကောင်းရောလား ..."

"တော်ကိုယ်က လုံဖျား ပုစဉ်းနား အကြောင်းရှာနေတာ၊ တော်က ဘာပြောတတ် ဆိုတတ်လို့ တုန်း"

"မင်္ဂလာခန်း မပြောတတ်တော့ ဒါနခန်း ချရုံပေါ့ဟ ..."

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ... ဟင်း"

ကိုချစ်တိုးက စတိုးဆိုင်ကြီး ဟည်းနေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသလောက် လူမှုရေးစိတ်၊ ဘာသာဘုရား စိတ်က လေး ရှိတော့ ထစ်ခနဲဆို သူက ဘဏ္ဍာရေးမှူး ထ ဖြစ်နေကျ။ သည် ကိစ္စကတော့ ဘဏ္ဍာရေးမှူး မဟုတ်ပေသိ လူမှုရေး မဟုတ်လား။ လိုက်ပါမယ် ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြောသာ ပြောရတာ မိန်းမယူမယ် ဆိုတဲ့ ကိုကျော်သန်း တပည့် ဆိုတာကိုလည်း ကိုချစ်တိုးက ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုကျော်သန်း မျက်နှာနဲ့ ဆိုတော့ မောင်ကြိုင် မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေလို့ တွက်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်ကြိုင်က တောသူတောင်သား၊ မန္တလေးကို လာလုပ်ကိုင် စားသောက် နေတာပေမဲ့ ချစ်သူကို မိသား၊ ဖသားပီပီ ရှိတာလေးနဲ့ တောင်းမြန်းယူတာမျိုး ဆိုတော့ တတ်နိုင်သူတွေက ဝိုင်းကြ၊ ဝန်းကြခြင်းဟာ ကုသိုလ် ရတယ်လို့ လည်း ကိုချစ်တိုး ခံယူထားတာ ပါပါတယ်။

"နေပါဦး ... မောင်ကြိုင် မိန်းမတောင်း သွားရမယ့် ရွာက ဘယ်မှာ တုန်း"

"စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲ ပြောတာပဲ၊ ဘာရွာဆိုလား"

"မိန်းကလေး မိဘများက ဘာလုပ်ကြတာတုန်း"

"ဘာလုပ်ဆိုလား ..."

"မင်္ဂလာက ဘယ်တော့ ဆောင်ကြမှာ မို့လဲ"

"ဘယ်တော့ဆိုလား ... သိပေါင်ကွာ"

မိန်းမ မေးသမျှလည်း ကိုချစ်တိုးက အိုးဝင်ကော်ချက် ဖြေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ။ ဟိုနား ဆိုလား ... သည် နား ဆိုလားနဲ့ ပြီးရတာပါ။ သည် လို ဝေလေ မိန်းမက မကြည်သာလေ။ မကြည်သာမှ နေရော သူလိုက်ပါ မယ် ဆိုမှ တော့ စောစောထ ရေချိုး၊ ပေါင်ဒါတွေ ပွေးနေအောင် လိမ်း၊ ရေမွှေးတွေ တဖျန်းဖျန်း ဆွတ်၊ လည်ကတုံး ဖြူကလေး သန့်သန့်ကို စွပ် ကျယ် တစ်ထည်ခံ ဝတ်ပြီး ပိုးပုဆိုး ရေညှိစိမ်းတစ်ထည် ကောက်ဝတ် တယ်။ ကတ္တီပါစိမ်း မွေးရှည်ဖိနပ် စီးပြီးတော့ ဆိုင်က ကလေးမလေး ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက် ပူပူလောင်လောင် သောက်ပြီး အိမ် ရှေ့ ကားထွက်မျှော် နေတော့တာပါ။ ခြောက်နာရီခွဲလောက် ကျတော့ ကားမလာသေးဘဲ မောင်ကြိုင် ရောက်လာတယ်။ လူကြီးတွေ လိုက်နှိုး တာတဲ့ ။ သတို့ သားလောင်းက အဝတ်အစား မလဲရသေးဘူး။ ကြောင်း မြန်းမယ့် လူက ဝီရိယ ကောင်းနေတော့ မယားလုပ်သူက အောင့်ပြန် ရော။ သည် တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်ကို မခိုင်ဝါကပဲ မေးတယ်။

"နေပါဦး ... မင်းက ကိုကျော်သန်း တပည့် မောင်ကြိုင်လား ..."

"ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ လူကြီးတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် လိုက်ပြော တာပါ"

"အလိုတော် ... ကာယကံရှင် မယားတောင်းမယ့် လူက အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ တို့ အိမ်က ဥပက က ကျီးမနီးခင် ဆွမ်းထချက် နေတာ

ပါကော၊ နေပါဦး မင်းတို့ ရွာက ဘယ်မှာ တုန်း ..."

"သည့် နားလေးပါ ... စစ်ကိုင်း အနောက်ထဲတင်"

စစ်ကိုင်းဆိုတာ မန္တလေးနဲ့ မဝေးတော့ ကိုချစ်တိုး စောစော ပြန်ရောက်ဖို့ သေချာပြီလေ။ သည့် ထက် ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ သူတစ်ပါး မင်္ဂလာကိစ္စ ဆိုတော့ သည့် ထက် ပိုပြောလို့ လည်း မကောင်းဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုချစ်တိုးကိုတော့ မျက်စောင်း ထိုးလိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင် ပြန်သွားပြီး နာရီဝက်လောက် ကြာမှ ကိုကျော်သန်းရဲ့ ကားရောက်လာတယ်။

လိုက်ထရပ်ကား ပက်လက်ပေါ်မှာ လူကြီး တော်တော်များများ လည်း ပါလာကြတယ်။ သတို့ သာ မောင်ကြိုင်၊ မောင်ကြိုင် ဆရာ ကိုကျော်သန်း၊ မောင်ကြိုင် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ဒေါ်ငွေ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ တရုတ်ကြီး ကိုဝိနံ။ ကျန်တာက ကိုချစ်တိုးလိုပဲ ကိုကျော်သန်း ခေါ်လို့ ပါလာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဟောင်းကြီး ဦးကျော်ဒွန်း၊ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်၊ လူတွေ မနည်းဘူး။ မောင်ကြိုင်နဲ့ သူ့အဒေါ် ဒေါ်ငွေကို ကားခေါင်းထဲ ထိုးထည့်ထားတော့ ကိုချစ်တိုးကလည်း နောက်က ကားပက်လက် ခါးရှည်ကြီးပေါ် ထိုးတက်လိုက်ရတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ ချည်း ဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက မယားကို လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ အလုပ်ဟ ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်တယ်။

"ကြွကြွ ... ကိုချစ်တိုးရေ တော်မပါရင် ပွဲမစည်ဘူး ... ကြွ"

မယားက ရွဲ့ပြောတာ သိသားပဲ၊ စပ်ပြီးပြီးကြီးနဲ့ လူတွေကြားထဲ တစ်နေရာ ရှာထိုင်တယ်။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကချည်း လူသုံးယောက်စာ နေရာယူထားတော့ ကိုကျော်သန်းနှယ် ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ကိုမှတ်တင်ကြီး ကားပေါ် တင်လာရတာ ပါလိမ့်လို့ လည်း တွေးမိသေးတယ်။ ကို

ကျော်သန်းကတော့ သူတပည့်ဆိုတော့ သူ့ကား သူကိုယ်တိုင် မောင်း
တာကိုး။ ရှေ့ခန်းမှာ သည် လိုနဲ့ စစ်ကိုင်းတံတားပေါ် ရောက်တော့ ရှစ်
နာရီထိုးပြီ။ စကားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြရင်းက သွား
ကြတာဆိုတော့ ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့ ။

လူကြီး ဦးမှတ်တင်က သူ့အသံ ပြာအက်အက်နဲ့ "ရေလေနဒီ ...
ဧရာဝတီ ... ဇေယျာပြည် ... စစ်ကိုင်းတောင် ... တစ်ခွင်လုံး ဝန်းပတ်
ရံလည် ... ပုထိုးဘုရားစေတီ ... အကျိုးများ စေသည် ... ဘိုးဘွားအမွေ
တည် ..." ဆိုပြီး သီချင်းစလိုက်တော့ ကိုချစ်တိုးက လက်အုပ်များ တော
င် ချီလို့ ။ မြင်ရသမျှ စစ်ကိုင်းတောင် စေတီတွေကို အဝေးက လှမ်းကန်
တော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ ကွမ်းယာ ထုပ်ကြီးကလည်း ပြည်တောင်း
လောက် ပါ လာလေတော့ သူတစ်ယာ ကိုယ်တစ်ယာ စားရင်း နောက်
ကြ ပြောင်ကြ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း ကားမှန်ပေါက် ကနေ နောက်လှ
ည့်လှည့် ကြည့်တယ်။ ပါးစပ်ကြီး ဖြထား လိုက်တာကလည်း နားရွက်
ဖျား ချိတ်လို့ ။ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိနေတာကိုး။

"မောင်ကြိုင် ပါးစပ်ထဲ ရှောက်သီး ထည့်ရင်တောင် အာမထိ လျှာမ
ထိ လောက်ဘူး မောင်ချစ်တိုးရဲ့ "

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းက ပြောတော့ ကိုချစ်တိုးက
ထောက်ခံတယ်။

"ဒီကောင် မိန်းမယူတာကို ပေါ့ပေါ့ မှတ်တာကိုး ဆရာကြီးရဲ့ ၊
နောက်မှ ရှောက်သီး အလုံးလိုက် မြို့ချသလို ဖြစ်မှာ "

"ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ မောင်ရာ ရှောက်သီးဝမ်းက ဒလဟော သွား
ဦးမှာ သေချာပေါ့ကွာ"

တရုတ်ကြီး ဦးဝိနိက ဝင်တွယ်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ တဝါးဝါးပေါ့
